

Standpunkt, men her blander man det fremmede Element ind, nemlig Amtmanden og Domsmagten, og derved forfalskes Forholdstalsvalgmaaden. Det ærede Medlem har fuldkommen Uret, det er netop os, der kræve Forholdstalsvalgmaaden uforfalsket, nemlig kun i Forbindelse med lige og almindelig Valgret.

Emil Petersen: Jeg vil blot sige til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), at hvis det havde staaet til mig og mine Meningsfæller, hvis vi havde haft Evne til at gennemføre Folketingets gamle Standpunkt, havde vi gjort det, men jeg anser ogsaa det foreliggende Forslag for at være et godt Fremskridt og tillige en Sejr for Folketinget, idet Landstinget her er gaaet den længste Vej.

Deuntzer: Jeg har kun taget Ordet for at udtale, at jeg ikke finder Anledning til at forandre den Dom over Forslaget, som jeg tidligere har fremsat. Det forekommer mig, at de Forandringer, som ere skete ved den senere Behandling af Lovforslaget, ingeniunde have forbedret det, men tværtimod gjort det noget værre. Men jeg udtaler dog dette med meget Forbehold, idet jeg ganske vil slutte mig til dem af de foregaaende Talere, som have fremhævet, hvorledes Lovforslaget er blevet i den Grad fremskyndet, at der ikke har været Lejlighed til, i alt Fald for Medlemmer udenfor Udvalget, at danne sig en grundig Mening om det foreliggende Forslag.

Det kan naturligvis ikke paa dette Stadium være min Hensigt at opholde Tinget med Specialiteter, men ærede Medlemmer maa tilgive mig, naar jeg dog omtaler en enkelt Ting. Naar vi nu af den ærede Ordfører (Sveistrup) have hørt, at den Bestemmelse i Loven, at man til enhver Tid kan tage sin Tilstaaelse tilbage, betyder, at da der er fri Bevisbedømmelse, har Tilstaaelsen Beviskraft alligevel, saa vil det, for at tale rigtig godt Dansk, sige, at man kan godt tage Tilstaaelsen tilbage, men det er saamænd lige meget, det gælder alligevel. Jeg ved ikke, om Loven er saaledes at forstaa, jeg har en lille Frygt for, at den vil blive forstaaet saaledes. Men saa vil jeg nok spørge de Herrer: Hvor bliver den Garanti af, som den anklagede skal have, naar han tager Tilstaaelsen tilbage; jeg tror, det kun bliver meget værre i den Henseende.

I øvrigt vil jeg gerne fremhæve, at

†

naar man som Motiv for at stemme for denne Lov anstiller en Sammenligning med det nuværende, kan det dog vist ikke være det rigtige Standpunkt at sige, at naar der blot er noget Fremskridt fra det nuværende, stemmer man for det. Det kommer dog an paa, hvor dyrt man maa købe det Fremskridt. Naar vi nu her spørge, hvor store Fremskridt der er, vil jeg for det første, uden derfor at betone det stærkt, gøre opmærksom paa, at der jo dog er et Løfte om det. Er der dog ikke ogsaa noget om, at man skal holde Løfter, især naar de ere givne i Grundloven? Men lad det nu være. Saa vil jeg sige, at det er ikke nok at sige dette, at der er nogle Fremskridt. Man maa tillige overveje, hvor stor Ulejlighed og hvor stor Bekostning, hvor stor Forvirring og Oprydning i alle mulige Forhold det vil afstedkomme, dette, som man her kalder Retsreformen. Og Spørgsmaalet er, om det, man faar for det, virkelig er det værd. Jeg beklager, at jeg ikke kan besvare dette Spørgsmaal bekræftende. Jeg kan ikke, hvorhen jeg end vender mig, se, at der er saa store Fremskridt eller i det hele taget saa væsentlige Fremskridt, at man kunde forsvare ikke blot at sætte sig i denne store Bekostning, men ogsaa hidføre al den Ulejlighed og Bekostning i Forholdet til de private. Det er blevet sagt, at Proceskommissionens Forslag ogsaa vilde gøre Proceduren dyr for de private, og det er jo rigtigt. Men det vil blive endnu dyrere efter dette. Efter dette bliver Regelen den, at naar der skal føres Sag blot om 300 Kr., skal man have 2 Prokuratorer, og man skal føre den paa 2 forskellige Steder. Man maa ogsaa lægge Mærke til den Ting, at de fleste, i hvert Fald de, som have Raad, gerne betale lidt mere, naar de saa ogsaa faa noget bedre for Pengene, men medens man efter Proceskommissionens Forslag vilde faa saa stor Garanti, som kan skaffes ved en Lov, for en hurtig Retsforfølgning og en Rettergang, der vilde bringe den reale og rene Sandhed frem, har man ikke Udsigt til disse Fordele efter det nu foreliggende Forslag, der desværre vel sagtens om kort Tid vil blive vedtaget.

Der er et Fremskridt, som jeg ingeniunde vil nægte — efter min Anskuelse; der er jo andre, der have andre Meninger —, og det er dette, at Nævningepincippet overhovedet er blevet antaget. Det har jo været saaledes, at i lange Tider har selve Principet om Nævninger været det, der væsentlig stod Landstinget og dette